

kunne tilfredsstillende de forskellige Parter, som berøres af Sagen.

Ved Lovforslagets Fremsættelse udtalte Ministeren, at allerede for 5 Aar siden var Lovudkastet færdigt, men paa Grund af Krigssituationen blev der saa ikke gjort mere ved Sagen. Forholdet er dog det, at saa sent som i September 1917 blev der af Kontorchef Neumann i Indenrigsministeriet holdt et Foredrag med efterfølgende Diskussion om Lærlingelovforslaget i Fællesrepræsentationens tre Afdelinger, og fra Fællesrepræsentationen blev der den 27. Oktober 1917 til Indenrigsministeriet sendt en Skrivelse, hvori man udtaler sin Tak for et enkelt af de Punkter, som var medtagne paa det nye Forslag til Lærlingelov, nemlig at man skulde være faguddannet for at have Ret til at antage Lærlinge. Man skrev endvidere, idet man vedlagde Referat af den Diskussion, der havde fundet Sted, at man ikke vilde ind paa en Drøftelse af hele Sagen, men man udtalte en bestemt Forventning om, at Lovforslaget om en Revision af Lærlingeloven i god Tid maatte blive forelagt Fællesrepræsentationen til Betænkning, saaledes at man kunde faa Lejlighed til at udtale sig om dets Enkeltheder med den Grundighed og Udførlighed, som en for Standen saa vigtig Lovgivning gjorde nødvendig. Naar vi skrev saaledes til Indenrigsministeriet, var det ud fra den Forudsætning, at noget saadant sikkert vilde blive Tilfældet, idet der altid fra Ministeriets Side var vist os den største Imødekommenhed med Hensyn til Lovforslag, der berørte vore Interesser. Vi var altid blevet taget med paa Raad, eller i hvert Fald spurgt om vor Mening om slige Lovforslag, naar de skulde fremsættes. Det gik imidlertid noget anderledes denne Gang, idet vi den 9. Februar, tror jeg, det var, fik Indbydelse til et Møde den 11. Februar, og samtidig hermed fik vi tilstillet et Udkast til det Lovforslag, som skulde behandles paa dette Møde. Da det skete med saa faa Dages Varsel, var det umuligt for os at indkalde vore Bestyrelser og forhandle Sagen med dem, hvad jeg ogsaa gjorde opmærksom paa paa Mødet, hvorfor jeg ikke kunde udtale mig om den foreliggende Sag. Sagen blev saa debatteret paa dette Møde og paa et Møde otte Dage efter. Fællesrepræsentationen havde da haft indkaldt Bestyrelserne og behandlet Sagen, og vi fremlagde der de Ændringsforslag, som vi skønnede vilde være nødvendige, dersom Lovforslaget skulde være tilfredsstillende for os. Der er i

Lovforslaget foretaget nogle Ændringer i det den Gang foreliggende Udkast til Lov, men det, som vi fra Haandværkets Side har haft mest imod, er bibeholdt. Jeg sigter her navnlig til Lærlingekommissionen og den Myndighed, der tillægges denne.

Ministerens udtalte ved Lovforslagets Fremsættelse, at Hovedformaalet med denne Lov var „at sikre Tilgangen til Fagene og en forsvarlig Uddannelse samt at beskytte Lærlingene mod Misbrug og mangelfuld Oplæring“, hvilket skulde kunne ske ved, at kun fagligt uddannede Læremestre fik Lov til at antage Lærlinge, ved at Lærlingekontrakterne skulde godkendes og kunde nægtes godkendt, f. Eks. hvis der var et for stort Antal Lærlinge paa Lærestedet, og man ikke mente, der var Sikkerhed for en forsvarlig Oplæring, ved at give Adgang til tvungen Læreprøve, naar Læretiden var udløbet, ved at give Adgang til tekniske Skoler og Handelsskoler og endelig gennem den Tilsynsmyndighed, Lærlingekommissionen skulde have. Ministeren udtalte nogle Ord, som jeg for saa vidt var glad ved, nemlig at Hovedsagen ikke var den kortest mulige Læretid, men den bedst mulige Uddannelse i Faget. Medens Læretiden efter den gamle Lærlingelov ikke maa være over 5 Aar, var der i det første Udkast til den nye Lov regnet med 3 Aar, dog saaledes, at Læretiden kunde være 4 Aar, og i det nu foreliggende Lovforslag siges det, at den ikke maa være over 4 Aar, i enkelte Tilfælde kan den være 3 Aar, og der gives Adgang til i visse Fag at forøge Læretiden med 1 Aar. Vi fra vor Side har dog i denne Forbindelse en Indvending at gøre, nemlig den, at det ikke bliver Fagene selv, som faar Afgørelsen af, hvor lang Læretiden skal være. — Naar jeg siger: „vi fra vor Side“, mener jeg baade det konservative Folkeparti og Fællesrepræsentationen. Vi vil kunne gaa med til, at der bliver talt om denne Sag Fagene imellem, altsaa Mestre og Svende imellem, men vi kan ikke overlade til et Ministerium at bestemme en Læretids Længde.

I det hele taget er det vor Opfattelse, at det foreliggende Lovforslag paa alt for mange og alt for vigtige Punkter gaar bort fra Fagets Udøvere som de afgørende Faktorer og lader en Kommission blive den bestemmende, en Kommission, som vi ikke paa nogen som helst Maade kan anerkende er kvalificeret til at tage Stilling til de for vort Erhverv saa overordentlig vigtige Forhold, som den ifølge Lovforslaget skal sættes til at varetage.